

[Ebba Strange]

dårligst stillede. Man angriber symptomerne og ikke årsagerne til, at folk har det dårligt. Dette anser vi i SF for at være grundlæggende fejlagtigt. Det kan vi se bl. a. ved, at de tendenser, der var fremherskende inden for det kriminalpolitiske område indtil begyndelsen af 1970'erne, nu er på skred i retning af en mere restriktiv praksis, en mindre human praksis.

Jeg er selvfølgelig glad for, at både justitsministeren og den socialdemokratiske ordfører i dag forsikrer folketinget om, at deres principper om en mindre anvendelse af fængselsstraf, om en mere liberal og human kriminalforsorg, stadig er de samme, som de var i begyndelsen af 1970'erne. Men jeg må beklage, at man så i en sag som denne handler stik imod principperne. Det er jo desværre det, vi ser fra socialdemokratiets side i disse år på adskillige andre områder end dette. Derfor mener vi, at vi bliver nødt til at råbe vagt i gevær; fordi jeg mener, at der er sket et skred i retning af en mere restriktiv praksis, vil jeg gerne stille to spørgsmål til justitsministeren:

Vil justitsministeren undersøge, hvordan domspraksis for ensartede forbrydelser har udviklet sig igennem den sidste halve snes år? I Sverige har der vist sig en klar tendens til længere straffe. Jeg har talt med adskillige mennesker, der færdes regelmæssigt i de danske retter, og de har indtryk af, at der også her sker en stramning af straffens længde over for ensartede forbrydelser. Det er vigtigt at få svar på. Jeg tror ikke, at ministeren kan give det i dag, men vi må i hvert fald kunne få det undersøgt.

Det andet er: hvad vil ministeren gøre for at begrænse anvendelsen af varetægtsfængslingen? Antallet af varetægtsfængslede faldt umiddelbart efter, at den nye retsplejereform var vedtaget i 1978. Nu stiger den igen. Vi var dengang mange, der gav udtryk for, at varetægtsfængsling er det hårdeste indgreb i et menneskes privatliv.

Jeg vil slutte med at sige, at vi ikke med denne forespørgsel og med de meninger, vi har givet udtryk for, har vendt os imod, at fængselspersonalet skal have bedre forhold; vi under dem en bedre uddannelse. Hvis vi kunne have skilt aktstykket ad i to dele, ville vi gerne have støttet de 55 pladser, der skal hjælpe på fængselspersonalets uddannelse og arbejdsforhold, for vi ved, der er brug for

det, men vi kunne ikke skille aktstykket ad, og derfor er det hele aktstykket, vi ønsker skal trækkes tilbage. På denne baggrund vil jeg slutte med på vegne af SF og retsforbundet at fremsætte følgende:

Forslag om motiveret dagsorden.

»Idet folketinget pålægger justitsministeren at trække aktstykke nr. 20 tilbage fra finansudvalget og i stedet nedbringe belægget i fængslerne, går tinget over til næste sag på dagsordenen.«

Tredje næstformand (Ove Jensen):

Der er nu fremsat følgende forslag om motiveret dagsorden: (se ovenfor). Dette forslag indgår nu i forhandlingerne.

Bernhard Baunsgaard (RV):

Anledningen til denne tredje forespørgsel på denne dag er en ansøgning til finansudvalget om bevilling til udvidelse af fængselskapaciteten og om udvidelse af personalet. I betragtning af, at der venter 7.000–8.000 mennesker på at komme til at afsone en straf, skal jeg straks til indledning sige, at den radikale folketingsgruppe støtter ansøgningen, og at vi vil stemme for den, så snart den går til fornyet behandling i finansudvalget.

Men forespørgslen rækker jo videre: den drejer sig om den politik, regeringen forestiller sig ført med hensyn til straf. Det er jo meget videre, og det er meget væsentligere at komme til at drøfte det.

Om selve det at bruge indespærring af andre mennesker som en nødvendig eller måske blot gavnlig foranstaltning skal jeg straks meddele, at vi fra radikal side ikke nærer stor tillid til, at indespærring er noget anbefalelsesværdigt. Jeg tror, at den indstilling, vi har i den radikale folketingsgruppe, meget nøje svarer til den, som professor Karl O. Christiansen gav udtryk for, da han udtalte omtrent følgende: Vi ved ikke meget om den generalpræventive virkning – altså afskrækkende på andre mennesker – af indespærring, men nu tror vi på det. Og det »vi«, han taler om dér, er naturligvis den indstilling, befolkningens flertal har.

Den virkning, som indespærring har på den enkelte, ved vi en hel del om, og alle undersøgelser peger helt entydigt i samme